

KRISTUKSEN OPETUKSET

Raatatussa olevat Jeesuksen Kristuksen opetukset ovat pitkään olleet innoituksena ihmiskunnalle. Lisää Vapahtajan opetuksia Raamatun lisäksi on toisessa pyhiä kirjoituksia sisältävässä teoksessa nimeltä Mormonin kirja – toinen todistus Kristuksesta. Ne tuovat sinulle kestävää rauhaa ja onnea antamalla innoitettua johdatusta elämääsi.

Jos haluat itsellesi ilmaisen Mormonin kirjan – toisen todistuksen Jeesuksesta Kristuksesta, vieraile seuraavalla Internet-sivulla:

MYÖHEMPIEN AIKOJEN PYHIEN
**JEE SUKSEN
KRISTUKSEN**
KIRKKO

www.mormon.org/fin

PROFEETTA JOSEPH SMITHIN TODISTUS

Myöhempien Aikojen Pyhien
Jeesuksen Kristuksen Kirkko

Joseph Smith, Jumalan profeetta

Kun Joseph Smith oli 14-vuotias, hän halusi tietää, mihin kirkkoon hänen tulisi liittyä. Niinpä hän kysyi sitä vilpittömässä rukouksessa Jumalalta. Vastauksena tähän rukoukseen Isä Jumala ja Hänen Poikansa Jeesus Kristus ilmestyivät Josephille ja kertoivat hänelle, ettei Jeesuksen Kristuksen tosi kirkko ollut maan päällä ja että he olivat valinneet Josephin palauttamaan sen.

Tuosta päivästä lähtien Joseph ahkeroi Jumalan palveluksessa tehden työtä Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon palauttamiseksi ja Jumalan valtakunnan rakentamiseksi maan päälle näinä myöhempinä aikoina. Kirkon uskolliset jäsenet todistavat, että Jeesus Kristus on maailman Vapahtaja ja Lunastaja. Jeesus

Josephin pohtiessa, mihin kirkkoon hänen tulisi liittyä, hän etsi Raamatusta johdatusta. Siitä hän luki: Pyydä Jumalalta.

ohjaa kirkkooan tänä päivänä antamalla ilmoitusta maan päällä elävälle profeetalle. Joseph Smith oli tällainen profeetta. Joseph sai elämässään paljon aikaan, mutta kaikkein tärkeintä oli se, että hän omistautui Kristuksen seuraamiselle ja Hänestä todistamiselle. Hän kirjoitti: "Ja nyt, niiden monien todistusten jälkeen, jotka hänestä on annettu, tämän todistuksen, kaikista uusimman, me annamme hänestä, että hän elää!" (OL 76:22.)

Ne, jotka ottavat vastaan profeetan todistuksen Pyhän Hengen kautta, saavat tietää totuuden työstä, jota hänet kutsuttiin tekemään. He voivat myös tuntea sitä rauhaa ja onnea, joka tulee Vapahtajalta Jeesukselta Kristukselta, jota Joseph Smith palveli.

Mikä kirkko on oikea?

Joseph Smith nuorempi syntyi vuonna 1805 Sharonissa Vermontin osavaltiossa Yhdysvalloissa. Tämän kertomuksen alkaessa hän oli 14-vuotias, asui perheensä kanssa New Yorkin osavaltiossa ja pohti vakavasti, mihin kirkkoon hänen tulisi liittyä. Seuraavassa Joseph kertoo omin sanoin, mitä hänelle tapahtui.

Tämän suuren kuohunnan aikana pohdin asioita mielessäni vakavasti ja sangen levottomana – -. Sanoin usein itselleni: Mitä on tehtävissä? Mitkä näistä kaikista ryhmäkunnista ovat oikeassa, vai ovatko ne peräti kaikki väärässä? Jos jokin niistä on oikeassa, mikä se on ja kuinka saan tietää siitä?

Kamppaillessani äärettömissä vaikeuksissa, jotka nämä uskonkiihkoilijoiden ryhmäkunnat olivat riitelyllään saaneet aikaan, luin eräänä päivänä Jaakobin kirjettä, ensimmäistä lukua ja viidettä jaetta, jossa lukee: "Jos kuitenkin joltakulta teistä puuttuu viisautta, pyytäköön sitä Jumalalta. Hän on saava

pyytämänsä, sillä Jumala antaa auliisti kaikille, ketään soimaamatta.”

Milloinkaan ei mikään kirjoitusten kohta ole tullut voimallisemmin ihmissydämeeni kuin tämä silloin minun sydämeeni. Se tuntui käyvän hyvin voimakkaana sydämeni jokaiseen tunteeseen. Mietin sitä yhä uudestaan tietäen, että jos joku ihminen tarvitsi viisautta Jumalalta, niin minä, sillä en tiennyt, mitä tehdä, ja ellen saisi enemmän viisautta kuin minulla silloin oli, en koskaan saisikaan tietää, sillä eri lahkojen uskonnonopettajat ymmärsivät samat kirjoitusten kohdat niin eri tavoin, että se hävitti kaiken luottamuksen kysymyksen ratkaisemiseen Raamattuun vetoamalla.

Lopulta päädyin siihen tulokseen, että joko minun oli jätävä pimeyteen ja ymmälle tai sitten minun oli tehtävä, niin kuin Jaakob neuvo, eli pyydetävä Jumalalta. Lopulta päätin pyytää Jumalalta päätellen, että jos hän antaa viisautta niille, joilta puuttuu viisautta, ja antaa auliisti ja soimaamatta, minä saattaisin uskaltaa.

Joseph Smithin ensimmäinen näky

Tämän päätökseni mukaan pyytää Jumalalta vetäydyin metsään yrittämään. Se oli kuu-niin, kirkkaan päivän aamuna aikaisin keväällä tuhatkahdeksansataakaksikymmentä. Yritin

*Toinen
heistä – – sano
osoittaen
toista: ”Tämä
on minun
rakas Poikani.
Kuule häntä!”*

sitä ensimmäisen kerran elämässäni, sillä kaikkien huolieni keskellä en ollut vielä milloinkaan siihen mennessä yrittänyt rukoilla ääneen.

Vetäydyttyäni paikalle, jonne olin edeltä-käsin aikonut mennä, katsottuani ympärilleni ja havaittuani olevani

yksin polvistuin maahan ja aloin esittää sydämeni toiveita Jumalalle. Olin tuskin tehnyt niin, kun minuun kävi heti käsiksi jokin voima, joka valtasi minut kokonaan ja jolla oli sellainen hämmästyttävä vaikutus minuun, että se kahlitsi kieleni, niin etten voinut puhua. Synkkä pimeys tiheni ympärilläni, ja minusta tuntui hetken kuin olisin ollut tuomittu äkilliseen tuhoon.

Mutta ponnistaessani kaikki voimani Jumalan avuksi huutamiseen, jotta hän vapauttaisi minut tämän vihollisen vallasta, joka oli käynyt minuun käsiksi, ja juuri sinä hetkenä, jona olin valmis vaipumaan epätoivoon ja antautumassa turmioon – eikä mihinkään kuviteltuun perikatoon vaan jonkun todellisen näkymättömästä maailmasta olevan olennon valtaan, olennon, jolla oli sellainen ihmeellinen voima, jollaista en ollut milloinkaan ennen tuntenut missään olennessa – juuri tämän suuren hädän hetkellä minä näin valopatsaan aivan pääni yläpuolella, aurinkoa kirkkaamman, ja se laskeutui vähitellen, kunnes se lankesi minuun.

Heti sen ilmestyessä havaitsin itseni vapautetuksi minua kahlinneesta viholisesta. Valon levätessä päälläni minä näin kahden Persoonan, joiden hohdetta ja kirkkautta on mahdoton kuvata, seisovan yläpuolellani ilmassa. Toinen heistä puhui minulle kutsuen minua nimeltä ja sanoi osoittaen toista: ”Tämä on minun rakas Poikani. Kuule häntä!”

Aikomuksenani mennessäni kysymään Herralta oli saada tietää, mikä kaikista lahkoista oli oikeassa, jotta tietäisin, mihin liittyä. Sen tähden, heti kun hallitsin itseni,

niin että pystyin puhumaan, kysyin Persoonilta, jotka seisoivat yläpuolellani valossa, mikä kaikista lahkoista oli oikeassa (sillä tähän mennessä mieleeni ei ollut tullut, että kaikki olisivat väärässä) ja mihin minun piti liittyä.

Minulle vastattiin, etten saanut liittyä yhteenkään niistä, sillä ne olivat kaikki väärässä; ja minulle puhuva Persoonana sanoi, että kaikki niiden uskontunnustukset olivat iljettäviä hänen silmissään, että nämä julistajat olivat kaikki turmeltuneita, että ”he lähestyvät minua huulillaan, mutta heidän sydämensä on minusta kaukana; he opettavat oppeina ihmiskäskyjä, ja he ovat ulkonaisesti hurskaita mutta kieltävät uskon voiman”.

Jälleen hän kielsi minua liittymästä mihinkään niistä; ja hän sanoi minulle monia muita asioita, joita en voi kirjoittaa tällä kertaa. Kun toinuin ennalleni, havaitsin makaavani seläläni katsellen ylös taivaalle. Kun valo oli poistunut, olin voimaton; mutta toivuin pian jonkin verran ja menin kotiin.

Vaino

Joseph oli Jumalalle kuuliainen eikä liittynyt mihinkään silloiseen kirkkoon. Kun hän kertoi ihmisille, mitä hän oli nähnyt ja kuullut, häntä alettiin vastustaa ja vainota.

Havaitsin – – pian, että kertomani oli herättänyt sängen paljon ennakkoluuloa minua vastaan uskonnon julistajien keskuudessa ja oli aiheena suureen vainoon, joka yhä yltyi; ja vaikka olin tuntematon poika, iältäni vasta neljäntoista ja viidentoista vuoden välillä, ja oloni elämässä sellaiset, että ne tekivät pojan merkityksettömäksi maailmassa, kuitenkin korkeassa asemassa olevat miehet kiinnittivät minuun riittävästi huomiota kiihottaakseen yleisen mielipiteen minua vastaan ja herättääkseen katkeran vainon; ja tämä oli

yleistä kaikkien lahkojen keskuudessa – kaikki liittyivät yhteen vainotakseen minua.

Se sai minut silloin ja on saanut monesti sen jälkeenkin pohtimaan vakavasti, kuinka perin outoa oli, että tuntematonta poikaa, iältään vähän yli neljätoistavuotiasta, ja myös sellaista poikaa, jonka osana oli välttämättä hankkia niukka toimeentulonsa jokapäiväisellä työllään, pidettäisiin riittävän tärkeänä henkilönä kiinnittämään aikakauden suosituimpien lahkojen mahtimiesten huomio itseensä ja sellaisella tavalla, joka herätti heissä mitä katkerimman vainon ja herjan hengen. Mutta outoa tai ei, niin oli, ja se oli minulle usein suuren surun aiheena.

Mutta tosiasia kuitenkin oli, että olin nähnyt näyn. Olen ajatellut sen jälkeen, että minusta tuntui melkein samalta kuin Paa-valista, kun hän puolustautui kuningas Agrippan edessä ja kertoi näystä, jonka hän sai, kun hän näki valon ja kuuli äänen; mutta kuitenkin vain muutama uskoi häntä; toiset sanoivat häntä epärehelliseksi, toiset sanoivat häntä hulluksi; ja häntä pilkattiin ja herjattiin. Mutta kaikki tämä ei muuttanut hänen näkynsä todellisuutta. Hän oli nähnyt näyn, hän tiesi nähneensä, eikä kaikki vaino taivaan alla voinut sitä muuksi muuttaa; ja vaikka häntä vainottaisiin kuolemaan saakka, kuitenkin hän tiesi ja tietäisi viimeiseen hengenveitoonsa asti, että hän oli sekä nähnyt valon että kuullut äänen puhuvan hänelle, eikä koko maailma voinut saada häntä ajattelemaan tai uskomaan toisin.

Niin oli minunkin laitani. Olin tosiaankin nähnyt valon, ja tuon valon keskellä näin kaksi Persoonaa, ja he todella puhuivat minulle; ja vaikka minua vihattiin ja vainottiin siksi, että olin sanonut nähneeni näyn, se oli kuitenkin totta; ja kun minua vainottiin ja herjattiin ja minusta puhuttiin valheellisesti

kaikkea pahaa, koska sellaista väitin, jouduin sanomaan sydämessäni: Miksi vainota minua totuuden kertomisen tähden? Olen todella nähnyt näyn; ja mikä minä olen vastustamaan Jumalaa, ja miksi maailma aikoo saada minut kieltämään sen, mitä olen todella nähnyt? Sillä minä olin nähnyt näyn; tiesin sen, ja minä tiesin, että Jumala tiesi sen, enkä voinut sitä kieltää enkä uskaltanutkaan sitä tehdä; joka tapauksessa tiesin, että niin tehdesäni rikkoisin Jumalaa vastaan ja joutuisin tuomion alaiseksi.

*Minä olin
nähnyt näyn;
tiesin sen, ja
minä tiesin,
että Jumala
tiesi sen, enkä
voinut sitä
kieltää enkä
uskaltanutkaan
sitä tehdä.*

Olin nyt saanut mieleni tyydytetyksi, mitä tulee lahkojen maailmaan – ettei

minun pitänyt liittyä mihinkään niistä, vaan että minun oli oltava edelleen niin kuin olin, kunnes saisin lisää ohjeita. Olin havainnut todeksi Jaakobin todistuksen – että se, jolta puuttuu viisautta, saisi pyytää Jumalalta, niin hänelle annettaisiin eikä häntä soimattaisi.

Harjoitin edelleen elämäni tavallisia ammatteja aina syyskuun kahdenteenkymmenteenyhdenteen päivään tuhatkahdeksansataakaksikymmentäkolme saakka kokien kaiken aikaa ankaraa vainoa kaikenlaisten ihmisten käsissä, sekä uskonnollisten että uskonnottomien, koska vakuutin yhä, että olin nähnyt näyn.

Sinä ajanjaksona, joka jäi näyn saamisen ja vuoden tuhatkahdeksansataakaksikymmentäkolme väliin – kun minua oli kielletty liittymästä mihinkään sen ajan uskonlahkoon ja olin vuosiltani hyvin nuori sekä niiden vainoama, joiden olisi pitänyt olla ystäviäni

ja kohdella minua hyvántahtoisesti ja joiden, jos he luulivat minua johdetun harhaan, olisi pitänyt yrittää soveliaalla ja rakkaudellisella tavalla voittaa minut takaisin – olin alttiina kaikenkaltaisille kiusauksille; ja liikkuesani kaikenlaisessa seurassa lankesin usein moneen mielettömään hairahdukseen ja osoitin nuorukaisen heikkoutta sekä ihmisluonnon erehtyväisyyttä, jotka, ikävä sanoa, johtivat minut erilaisiin kiusauksiin, loukkaaviin Jumalan silmissä. Kun tämän tunnustan, kenenkään ei tarvitse luulla minun syyllistyneen mihinkään suuriin tai pahoihin synteihin. Taipumus tehdä sellaista ei ole koskaan kuulunut luontooni.

Moronin käynti

Vainot jatkuivat, kun Joseph kieltäytyi kiistämästä sitä, että hän oli nähnyt Jumalan. Käytyään vuoteeseen 21. syyskuuta 1823 Joseph rukoili

Kolme vuotta Joseph Smithin ensimmäisen näyn jälkeen Jumala lähetti enkeli Moronin kertomaan Josephille Jeesuksen Kristuksen evankeliumin palauttamisesta.

saadakseen tietää asemansa Herran edessä. Hänelle ilmestyi enkeli Moroni.

Edellä mainitun syyskuun kahdennenkymmenennenyhdennän päivän iltana, käytyäni yöksi vuoteeseen, antauduin rukoilemaan ja anomaan kaikkivaltialta Jumalalta anteeksiantoa kaikista synneistäni ja mielettömyyksistäni sekä vielä itselleni ilmoitusta, että tuntisin tilani ja asemani hänen edessänsä, sillä luotin täysin siihen, että saisin jumalallisen ilmoituksen, koska olin aikaisemminkin saanut.

Ollessani näin huutamassa avuksi Jumalaa havaitsin huoneeseeni ilmestyvän valon, joka voimistui voimistumistaan, kunnes huone oli valoisampi kuin keskipäivällä, kun samassa vuoteeni viereen ilmestyi persoona, joka seisoi ilmassa, sillä hänen jalkansa eivät koskettaneet lattiaa.

Hänellä oli yllään häikäisevän valkoinen väljä viitta. Se oli valkoisempi kuin mikään maanpäällinen, mitä olin milloinkaan nähnyt, enkä usko, että mikään maanpäällinen voitaisiinkaan tehdä niin tavattoman valkoiseksi ja loistavaksi. Hänen kätensä olivat paljaat, samoin hänen käsivartensa hieman ranteen yläpuolelle; niin myös hänen jalkansa olivat paljaat, kuten hänen säärensäkin olivat vähän nilkkojen yläpuolelle. Myös hänen päänsä ja kaulansa olivat paljaat. Saatoin havaita, ettei hänellä ollut yllään muuta vaatetta kuin tämä viitta, koska se oli auki, niin että saatoin nähdä hänen poveensa.

Ei ainoastaan hänen viittansa ollut tavattoman valkoinen, vaan hänen koko olemuksensa oli kuvaamattoman kirkas, ja hänen kasvonsa olivat todella kuin salama. Huoneessa oli tavattoman valoisaa, muttei niin perin kirkasta kuin aivan hänen olemuksensa ympärillä. Kun ensi kerran

katsoin häntä, pelkäsin, mutta pian pelkoni väistyi.

Hän kutsui minua nimeltä ja sanoi minulle olevansa Jumalan edestä minulle lähetetty sanansaattaja ja että hänen nimensä on Moroni, että Jumalalla oli minulle työ tehtäväksi ja että nimeäni tultaisiin mainitsemaan hyvällä ja pahalla kaikkien kansakuntien, sukujen ja kielten keskuudessa, eli että siitä puhuttaisiin sekä hyvää että pahaa kaikkien ihmisten keskuudessa.

Hän sanoi, että oli olemassa talteen pantu kirja, kultalevyihin kirjoitettu, joka kertoi tämän mantereen muinaisista asukkaista ja mistä he olivat lähtöisin. Hän sanoi myös, että siihen sisältyi ikuisen evankeliumin täyteys sellaisena kuin Vapahtaja antoi sen muinaisille asukkaille;

Profeetta Moroni oli haudannut kansansa pyhät aikakirjat Kumoran kukkulaan vuonna 421 jKr. Myöhemmin hän palasi ylösnousseena olentona kertomaan Joseph Smithille muinaisesta aikakirjasta, joka sisältää evankeliumin täyteen sellaisena kuin Vapahtaja opetti sen Amerikan mantereen muinaisille asukkaille. Tämä aikakirja on Mormonin kirja.

edelleen, että oli olemassa kaksi hopeakehyksiin kiinnitettyä kiveä – ja nämä rintakilpeen kiinnitetty kivet muodostivat niin kutsutut urimin ja tummimin – levyjen mukana talletettuina; ja muinaisina eli entisinä aikoina näiden kivien hallussapitäjät ja käyttäjät olivat ”näkiäjiä”; ja että Jumala oli valmistanut ne kirjan kääntämisen tarkoitusta varten.

Kerrottuaan minulle nämä asiat hän alkoi lainata Vanhan testamentin profetioita. Ensiksi hän lainasi alkuosaa Malakian kolmannesta luvusta; ja hän lainasi myös tuon luvun loppuosaa samasta profetiasta, vaikkakin poiketen vähän siitä, mitä meidän Raamatuissamme lukee. Sen sijaan että olisi lainannut yhdeksättöistä jaetta sellaisena kuin se on meidän kirjoissamme, hän lainasi sitä näin:

”Sillä katso, se päivä tulee, joka palaa kuin uuni, ja kaikki ylpeät, niin, ja kaikki jumalattomuuden tekijät palavat kuin oljenkorret, sillä ne, jotka tulevat, polttavat heidät, sanoo Herra Sebaot, niin ettei siitä jää heille juurta eikä oksaa.”

Ja vielä, hän lainasi kahdettakymmenettäkolmatta jaetta näin: ”Katso, minä ilmoitan teille pappisuuden profeetta Elian käden kautta ennen Herran suuren ja pelottavan päivän tuloa.”

Hän lainasi myös seuraavaa jaetta toisin: ”Ja hän istuttaa lasten sydämiin isille annetut lupaukset, ja lasten sydämet kääntyvät heidän isiensä puoleen. Ellei niin tapahtuisi, koko maa hävitettäisiin täysin hänen tullessaan.”

Näiden lisäksi hän lainasi Jesajan yhdeksättöistä lukua ja sanoi sen olevan täyttymässä. Hän lainasi myös Apostolien tekojen kolmannen luvun kahdettakymmenettäkahdetta ja kahdettakymmenettäkolmatta jaetta tarkoin sellaisina kuin ne ovat meidän Uudessa testamentissamme. Hän sanoi, että tuo profeetta

oli Kristus; mutta vielä ei ollut tullut päivä, jolloin ”ne, jotka eivät tahdo kuulla hänen ääntänsä, erotetaan pois kansan keskuudesta”, mutta pian se tulisi.

Hän lainasi myös Joelin kolmatta lukua ensimmäisestä jakeesta viimeiseen. Hän sanoi myös, ettei tämä ollut vielä täyttynyt mutta täytyisi pian. Ja edelleen hän lausui, että

*Mieleeni
avautui näky,
niin että
saatoin nähdä
paikan, johon
levyt oli
talletettu.*

pakanat saisivat pian täyteyden. Hän lainasi monia muita kirjoitusten kohtia ja antoi monia selityksiä, joita ei voida tässä mainita.

Vielä hän sanoi minulle, että kun saisin nuo levyt, joista hän oli puhunut – sillä aika, jolloin ne saataisiin, ei ollut

vielä täyttynyt – minä en saisi näyttää niitä kenellekään, en myöskään rintakilpeä enkä siinä olevia urimia ja tummimia; ainoastaan niille, joille minun käskettäisiin näyttää ne; jos näyttäisin, minut hävitettäisiin. Hänen kertoesaan minulle levystä mieleeni avautui näky, niin että saatoin nähdä paikan, johon levyt oli talletettu, ja sen niin selvästi ja tarkasti, että tunsin paikan käydessäni sillä.

Tämän sanoman jälkeen näin valon huoneessa alkavan kokoontua aivan minulle puhuneen persoonan ympärille, ja sitä jatkui, kunnes huone jäi jälleen pimeäksi, paitsi aivan hänen ympäriltänsä, jolloin näin silmänräpäyksellisesti ikään kuin käytävän avautuvan suoraan ylös taivaaseen, ja hän nousi, kunnes hän hävisi kokonaan, ja huone jäi sellaiseksi kuin se oli ollut ennen tämän taivaallisen valon ilmestymistä.

Makasin mietiskellen tätä merkillistä tapahtumaa ja ihmetellen suuresti sitä, mitä tämä

epätavallinen sanansaattaja oli kertonut minulle, kun kesken mietiskelyni äkkiä havaitsin huoneeni alkavan valjeta uudelleen, ja hetkessä, kuten minusta tuntui, sama taivaallinen sanansaattaja oli jälleen vuoteeni vierellä.

Hän aloitti ja kertoi uudestaan aivan samat asiat kuin ensimmäisellä käynnillään, ilman vähäisintäkään poikkeamaa; sen tehtyään hän ilmoitti minulle suurista tuomioista, jotka kohtaisivat maata nälänhädän, miekan ja ruttotaudin suurien hävitysten myötä, ja että nämä ankarat tuomiot kohtaisivat maata tämän sukupolven aikana. Nämä

Kumoran kukkula sijaitsee noin viisi kilometriä kaakkoon Smithien tilasta Palmyrassa New Yorkin osavaltiossa. Josephin aikoina kukkulan pohjoispäähän peitti ruoho ja etelässä kasvoi siellä täällä kookkaita puita sekä metsikköä. Levyt oli haudattu kukkulan länsipuolelle lähelle sen lakea. Valokuva: elokuu 1907.

asiat kerrottuaan hän nousi jälleen ylös kuten oli tehnyt aikaisemminkin.

Vaikutukset mieleeni olivat tähän mennessä olleet niin syvällisiä, että uni oli kaikonnut silmistäni ja makasin hämmästyksissäni sekä näkemäni että kuulemani vallassa. Mutta kuinka yllätyinkään, kun näin saman sanansaattajan jälleen vuoteeni vierellä ja kuulin hänen vielä kerran kertovan eli toistavan minulle samat asiat kuin aikaisemminkin; ja hän lisäsi varoituksen minulle, sanoen minulle, että Saatana yrittäisi kiusata minua (isäni perheen puutteenalaisten olojen tähden) ottamaan levyt tarkoituksena rikastua. Siitä hän kielsi minua sanoen, että kun saisin

levyt, minulla ei saisi olla mielessäni muuta pyrkimystä kuin Jumalan kirkastaminen, eikä minulla saisi olla mitään muuta vaikutinta kuin hänen valtakuntansa rakentaminen; muutoin en voisi saada niitä.

Tämän kolmannen käynnin jälkeen hän nousi jälleen taivaaseen kuten ennenkin, ja

Moroni palasi neljä kertaa vuoden välein ja antoi lisää ohjeita nuorelle profeetalle. Noiden neljän vuoden jälkeen Joseph sai levyt ja ryhtyi kääntämään Mormonin kirjaa.

minä jäin jälleen pohtimaan juuri kokemani eriskummallisuutta, kun kukko kiekui melkein heti taivaallisen sanansaattajan noustua luotani kolmannen kerran, ja havaitsin, että päivä alkoi sarastaa, niin että keskustelujemme oli täytynyt viedä koko tuo yö.

Pian tämän jälkeen nousin vuoteestani ja, kuten tavallista, lähdin päivän välttämättömiin töihin; mutta kun yritin tehdä työtä kuten muulloinkin, havaitsin voimani niin hujenneiksi, että olin täysin kykenemätön.

Isäni, joka työskenteli kanssani, havaitsi jonkin olevan minussa vialla ja käski minun mennä kotiin. Lähdin aikomukseni mennä talolle, mutta yrittäessäni ylittää sen pellon aidan, jolla olimme, voimani pettivät kokonaan, ja vaivuin avuttomana maahan ja olin hetken aivan tietämätön kaikesta.

Ensimmäinen asia, jonka saatan muistaa, oli ääni, joka puhui minulle kutsuen minua nimeltä. Nostin katseeni ja näin saman sanansaattajan seisovan pääni yläpuolella valon ympäröimänä kuten aikaisemminkin. Sitten hän taas kertoi minulle kaiken, mitä hän oli kertonut minulle edellisenä yönä, ja käski minun mennä isäni luo ja kertoa hänelle näystä ja käskyistä, jotka olin saanut.

Minä tottelin; palasin isäni luokse pellolle ja kerroin hänelle koko asian. Hän vastasi minulle, että se oli Jumalasta, ja käski minun mennä ja tehdä niin kuin sanansaattaja oli käskenyt. Lähdin pelloilta ja menin paikalle, jossa sanansaattaja oli sanonut minulle levyjen olevan talletettuina; ja paikasta saamani näyn selvyuden vuoksi tunsin sen heti sille saavuttuani.

Pyhä aikakirja

Lähellä Manchesterin kylää Ontarion piirikunnassa New Yorkissa on huomattavan kokoinen kukkula ja korkein kaikista lähiseudulla. Tämän kukkulan länsilaidalla, lähellä lakea, huomattavan kokoisen kiven alla levyt olivat kilokeroon talletettuina. Tämä kivi oli paksu ja kupera keskeltä päällyspuolta ja ohuempi reunoilta, niin että keskikohta oli näkyvässä maan pinnalla, mutta koko reuna oli maan peitossa.

Poistettuani maan otin vivun, jonka panin kiven reunan alle, ja hieman ponnistamalla nostin sen ylös. Katsoin sisään ja näin siellä

tosiaan levyt, urimin ja tummimin sekä rintakilven, niin kuin sanansaattaja oli kertonut. Lokero, jossa ne olivat, oli muodostettu jonkinlaisella sementillä yhteen liitetyistä kivistä. Lokeron pohjalle oli pantu kaksi kiveä lokeron poikki, ja näiden kivien päällä olivat levyt ja niiden ohessa muut esineet.

Tämän kukkulan länsilaidalla, lähellä lakea, huomattavan kokoisen kiven alla levyt olivat kivilokeroon talletettuina.

Yritin ottaa ne esiin, mutta sanansaattaja kielsi minua, ja minulle ilmoitettiin jälleen, ettei niiden julki tuomisen aika ollut vielä tullut eikä tulisikaan ennen kuin neljän vuoden kuluttua tuosta

hetkestä; mutta hän sanoi minulle, että minun piti tulla tuolle paikalle tasan yhden vuoden kuluttua tuosta hetkestä ja että hän tapasi minut siellä ja että minun pitäisi tehdä niin jatkuvasti, kunnes tulisi aika saada levyt.

Sen mukaisesti, kuten minua oli käsketty, menin aina vuoden kuluttua ja tapasin siellä saman sanansaattajan joka kerta ja sain häneltä jokaisen keskustelumme aikana opetusta ja tietoa siitä, mitä Herra aikoi tehdä ja miten ja millä tavalla hänen valtakuntaansa oli määrä johtaa viimeisinä aikoina.

Koska isäni aineelliset olot olivat hyvin rajalliset, meidän oli välttämätöntä tehdä työtä käsillämme päiväpalkkalaisina ja muulla tavoin, kun saimme mahdollisuuden. Toisinaan olimme kotosalla, toisinaan muualla, ja lakkaamatta työtä tehden pystyimme hankkimaan riittävän toimeentulon.

Joseph teki työtä monilla paikoilla ja hankki perheelleen riittävän toimeentulon. Vuonna 1825 hän aloitti työt Chenangon piirikunnassa New

Yorkin osavaltiossa. Siellä hän tapasi Emma Halen, jonka kanssa hän solmi avioliiton 18. tammikuuta 1827.

Vihdoin tuli levyjen, urimin ja tummimin sekä rintakilven saamisen aika. Syyskuun kahdentenakymmenentenäkahdentena päivänä tuhatkahdeksansataakaksikymmentäseitsemän, mentyänä kuten aina taas vuoden kuluttua paikalle, jossa ne olivat talletettuina, sama taivaallinen sanansaattaja antoi ne minulle tällaisin ohjein: että minä olisin niistä vastuussa; että jos huolimattomuuttani tai jonkin laiminlyöntini tähden kadottaisin ne, minut erotettaisiin pois, mutta jos tekisin kaikkeni niiden varjelemiseksi, kunnes hän, sanansaattaja, tulisi hakemaan ne, ne olisivat turvassa.

Pian ymmärsin syyn, miksi olin saanut niin ankarat ohjeet niiden turvassa pitämiseksi ja minkä vuoksi sanansaattaja oli sanonut, että kun olisin tehnyt, mitä kädestäni vaaditaan, hän tulisi hakemaan ne. Sillä tuskin tuli tunnetuksi, että ne olivat hallussani, kun ne yritettiin saada minulta mitä sitkeimmin ponnistuksin. Tuon aikeen vuoksi turvauduttiin kaikkiin kuviteltavissa oleviin juoniin. Vaino kävi entistä katkerammaksi ja ankarammaksi, ja joukolta ihmisiä oli jatkuvasti valppaana saadakseen ne minulta, mikäli mahdollista. Mutta Jumalan viisauden avulla ne pysyivät turvassa minun käsissäni, kunnes olin saanut niiden avulla päätökseen, mitä kädestäni vaadittiin. Kun sanansaattaja, kuten oli sovittu, tuli hakemaan niitä, luovutin ne hänelle; ja hänen hallussaan ne ovat vielä tänäkin päivänä, toukokuun toisena päivänä vuonna tuhatkahdeksansataakolmekymmentäkahdeksan. – –

Oliver Cowdery tuli kotiini huhtikuun 5. päivänä 1829, mitä ennen en ollut koskaan nähnyt häntä. Hän sanoi minulle, että koska hän oli opettanut koulua isäni

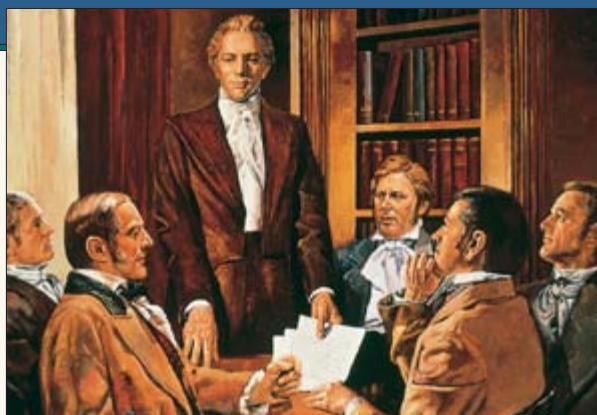
asuinpaikan lähistöllä ja koska isäni oli yksi niistä, jotka lähettivät lapsensa kouluun, hän meni joksikin aikaa täysihoitoon hänen taloonsa, ja hänen siellä ollessaan perhe kertoi hänelle, kuinka olin saanut levyt, ja niinpä hän oli tullut kysymään minulta.

Kaksi päivää herra Cowderyn saapumisen jälkeen (se oli huhtikuun 7. päivänä) aloin kääntää Mormonin kirjaa, ja hän ryhtyi kirjuriksieni.

Huhtikuussa 1829 Joseph Smith, Oliver Cowdery kirjurinaan, ryhtyi kääntämään Mormonin kirjaa Jumalan lahjan ja voiman avulla. Kun Joseph oli saanut työn valmiiksi, muutkin saivat nähdä kultalevyt. Nämä todistajat ovat myös antaneet kirjallisen todistuksen, sillä "jokainen asia on vahvistettava kahden tai kolmen todistajan sanalla" (2. Kor. 13:1).

Joseph Smith ja Oliver Cowdery saivat Aaronin pappeuden käten päällepanemisella Johannes Kastajalta 15. toukokuuta 1829.

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko perustettiin Peter Whitmer vanhemman kotona 6. huhtikuuta 1830. Paikalla oli lähes 60 henkeä, kun New Yorkin osavaltion edellyttämät kuusi miestä perustivat uuden uskonnollisen yhteisön.

Pappeuden palautus

Jatkoimme yhä käännöstyötä, kun seuraavassa kuussa (toukokuussa 1829) menimme eräänä päivänä metsään rukoillaksemme ja kysyäksemme Herralta kasteesta syntien anteeksisaamiseksi, josta olimme havainneet mainitun levyjen käännöksessä. Ollessamme näin rukoilemassa ja huutamassa avuksi Herraa sanansaattaja taivaasta laskeutui valopilven sisässä, ja pantuaan kätensä päällemme hän asetti meidät sanoen:

”Teille, palvelustovereilleni, minä Messiaan nimessä annan Aaronin pappeuden, joka pitää hallussaan enkelien palveluksen ja parannuksen evankeliumin sekä syntien anteeksisaamiseksi suoritettavan upotuskasteen avaimet; eikä tätä enää milloinkaan oteta pois maan päältä, kunnes Leevin pojat uhraavat jälleen uhrin Herralle vanhurskaasti.”

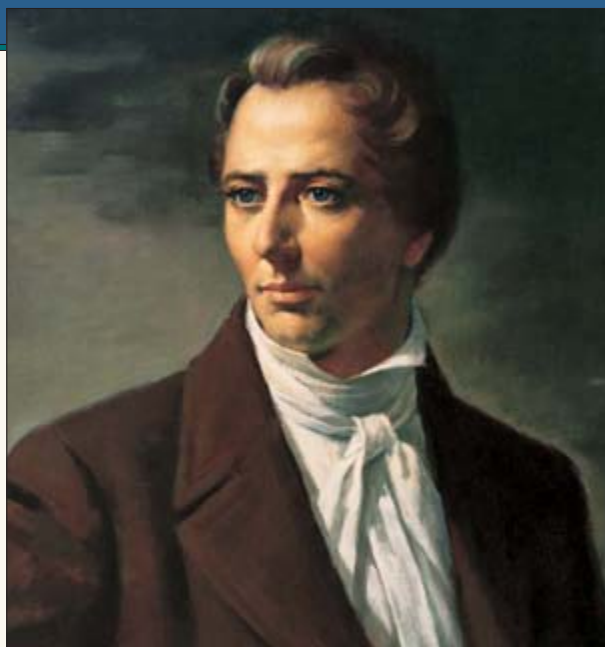
Hän sanoi, ettei tällä Aaronin pappeudella ollut valtuutta käten päällepanemiseen Pyhän Hengen lahjan antamiseksi, mutta että tämä annettaisiin meille tämän jälkeen; ja hän käski meidän mennä ja ottaa kaste ja antoi meille ohjeet, että minun tuli kastaa Oliver Cowdery ja että sen jälkeen hänen tuli kastaa minut.

Sen mukaisesti me menimme ja otimme kasteen. Minä kastoin ensin hänet, ja hän kastoi sen jälkeen minut – minkä jälkeen minä panin käteni hänen päänsä päälle ja asetin hänet Aaronin pappeuteen, ja sen jälkeen hän pani kätensä minun päälleni ja asetti minut samaan pappeuteen – sillä niin meitä oli käsketty.

Luonamme tällöin käynyt ja pappeuden meille antanut sanansaattaja sanoi, että hänen nimensä oli Johannes, sama, jota kutsutaan Johannes Kastajaksi Uudessa testamentissa, ja että hän toimi Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen käskystä, joilla oli hallussaan Melkisedekin pappeuden avaimet, mikä pappeus, hän sanoi, suotaisiin aikanaan meille, ja että minua tuli kutsua kirkon ensimmäiseksi vanhimmaksi ja häntä (Oliver Cowderya) toiseksi. Asettamisemme tämän sanansaattajan käden alla ja kastamisemme tapahtuivat toukuun viidentenätoista päivänä 1829.

Vuonna 1830 ensi kerran painettu Mormonin kirja on nykyisin julkaistu yli 80 kielellä eri puolilla maailmaa.

Heti vedestä noustuamme, sen jälkeen kun meidät oli kastettu, saimme suuria ja kirkkautellisia siunauksia taivaalliselta Isältämme. Tuskin olin kastanut Oliver Cowderyn, kun Pyhä Henki laskeutui hänen päällensä ja hän nousi ja profetoi monia asioita, jotka tapahtuisivat pian. Ja jälleen, niin pian kuin hän oli kastanut minut, minäkin sain profetian hengen, jolloin nousin ja profetoitin tämän kirkon kasvusta ja monista muista kirkkoon liittyvistä asioista sekä tästä ihmislasten sukupolvesta. Me olimme täynnä Pyhää Henkeä ja riemuitsimme pelastuksemme Jumalasta.

Tämä on Joseph Smithin yksinkertainen ja rehellinen todistus, jossa kerrotaan muutamista tapahtumista, jotka johtivat evankeliumin palauttamiseen ja Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon perustamiseen.

Katso täydellisempää Joseph Smithin kertomusta Kallisarvoisen helmen kohdasta Joseph Smith – historia tai julkaisusta History of the Church [Kirkon historia], osa 1, s. 2–79.